

№ 14. На литургии Василия Великаго.

Ми-лость ми-ра жерт-ву хва-ле-ні-я. И со-ду-хомъ тво-имъ.

И ма-мы ко Го-спо-ду. До-стой-но и

пра-вед-но-есть по-кла-ня-ти-ся От-цу, От-

пу и Сы-ну, и Свя-то-му Ду-

ху, и Свя-то-му Ду-ху Тро-и

цѣ Е-ди-но су-щ-нѣй и не-раз-дѣ-

льнѣй, и не-раз-дѣ-льнѣй, Тро-и-цѣ Е-ди-но су-щ-нѣй

и не-раз-дѣ-льнѣй. Святъ, Святъ,

Святъ Го-сподь Са-ва-офъ, и-сполнь не-бо и зем-

ля Сла-вы Тво-е-я, о-сан-на въ вы-

шнихъ, о - сан - на въвы - шнихъ бла - го - сло -

вень, бла - го - сло - вень гря - дый во и - мя Го -

сло - дне во и - мя Го - сло - дне, о - сан - на въвы -

шнихъ, о - сан - на въвы - шнихъ. А - ми - ѣ.

А - ми - ѣ.

Тебе поемъ.

Те - бе по - емъ, Те - бе бла - го - сло -

вимъ, Те - бѣ бла - го - да - римъ, бла - го - да - римъ Го - спо -

ди, Те - бѣ бла - го - да - римъ, бла - го - да - римъ Го - спо - ди, и

мо - лим - ти - ся, и мо - лим - ти - ся

Бо - же нашъ, молим ти ся Бо - же нашъ, и

О Тебѣ радуется. (Греч. расп.)

мо - лим - ти - ся, и мо - лим - ти - ся Бо - же нашъ. О Те - бѣ

ра - дуе - тся бла - го - дат - ная вся - ка - я тварь, ан - гелъ -

скій со - боръ и че - ло - вѣ - че - скій родъ, о - свя - щен - ный

хра - ме и ра - ю сло - вес - ный, дѣвст - вен - ная по - хва - ло,

изъ Не - я же Богъ вопло - ти - ся, и мла - де - нецъ бысть, преж - де вѣкъ